

csinálok, és gyalázás, és nem tudom, mi, és hogy lefogat a csendőrökkel, és bolondok házába csukat, meg fölakasztat, meg megköveztet, meg mit tudom én. Hiába mondtam neki szépen, hogy: „Nézze, püspök atyám, ez az én dolgom, meg az emberek dolga, s ha az emberek szívesen hallgatják, amiket mondok, akkor legföljebb menjen ki, és ne hallgassa végig, ha nem tetszik magának ez a beszéd. S majd utána elintézzük szépen a dolgainkat”. De hiába szoltam hozzá ilyen szépen, meg se hallgatott. Csak tépte a ruhámat, ott az emberek előtt, s szidott úgy, ahogy az utolsó béresét nem szidja az ember. Egyszerre aztán engem is elfogott az indulat, s hogy éppen ott volt egy gyertyatartó a kezem ügyében, hát...

FARKAS ISTVÁN

JANÓ ÉS A HALAK (RÉSZLET)

A pap érezte, hogy kutyaszorítóba került. Ha azt mondja, hagyja már el ezt a marhaságot ezzel a svédvel, akkor bizonytalanságban hagyja a fiút az általa üdvösnek ítélt módszerrel kapcsolatban, ha pedig igazat ad neki, akkor már nem bújhat ki tovább az alól, hogy megmagyarázza neki a módszer lényegét, ezt pedig ő sem tudta. Felderengett benne a "ne ítéljetez, hogy el ne ítéltessetek", meg a "ne tégy olyat másnak, amit te sem szeretnél magadnak", de érezte, hogy ezek csak kibúvók és csak ideig-óráig nyugtatnák meg Pistát. Meg hát lehet, hogy a Sátántól van az egész módszer, bár akkor meg az anyós bizonyára megérzett volna belőle valamit. Minden esetre újra töltötte a poharakat és közben megpróbálta rendezni a gondolatait.

— Tudod barátom, ez nem egy egyszerű probléma. Kicsit féltetek is, meg egy kicsit irigyellek is. Féltetek, mert ha tovább folytatod a módszer tökéletesítését, akkor az emberek szemében egyre bolondabb leszel és lehet, hogy egy idő után az anyósod bezárat egy intézetbe. Nem mintha tényleg bolond lennél, csak olyan valamit fogsz tudni, amit az emberek többsége már nem tud és én is csak kapizsgálok. Néha az esti imáim közben, amikor már félig elbóbiskoltam éreztem valami olyan belső nyugalmat, amiről te mesélsz, meg akkor fordult elő velem nagy ritkán, bérnálások után, amikor már mindenki elment és leülök este hátul az udvarban a diófa alá, vagy néha, nagy ritkán a tabernákulum előtt, ha egyszer-egyszer éjszaka nem jön álom a szememre és átbálgatok a templomba imádkozni, vagy csak egyszerűen térdre borulni ezen a szent helyen. Igen, talán éppen akkor, amikor a nagy aktivitások után, a nagy elernyedés bekövetkezik. De hát az életünk majdnem teljesen az aktivitások özöne és minél több a gond körülöttünk annál inkább. Lehet, hogy itt van a

kutya elásva? Lehet, hogy erről is szól a Királyok könyvének az a része amelyben Illés és Isten találkozásáról emlékeznek meg? Isten nem volt a szélvészben, sem a földrengésben, sem a tűzvészben, hanem a lágy szellőben, ami a békesség, a szeretet szimbóluma. De hogyan lehet, hogy a svéd módszerének hatása látszólag ugyanaz, mint ezeknek a szent iratoknak a tanúsága? Es a szent iratok miért nem érik el ugyan ezt a hatást itt, most, nálunk? És látod ez az, amiért kicsit irigyellek is. Irgyellek, mert megoldottad ezzel a módszerrel, hogy nem borítanak el folyamatosan a napi gondok és ha hosszabb időre nem is, csak arra a néhány órára, amíg a vadakra vársz bele tudsz feledkezni egy olyan állapotba, akár egy gyerekjáték segítségével, ami pozitívan változtatja meg az egész életszemléletedet. Persze ebben még nem vagyok biztos, de hát tudod "gyümölcsseiről ismeritek meg...". Majd meglátjuk. Látod, hiába jöttél! Semmit sem tudok neked tanácsolni. Menj haza, békülj ki az anyósoddal és gyere el máskor is, vagy ülj be egyszerűen a gyóntatószékbe és meséld el a tapasztalataidat.

HABOS LÁSZLÓ

KORRAJZ

Harangoznak,

hívó szóra álmos hívek sorakoznak,
gyáva papok tömjénfüstben agyat mosnak.

Olcsó a hit, és drága a kenyér,
vérizű borba merül hűtlen remény,
de nyílnak szemek, s lobban gyertya lángja

éjsötétben, szobamagányban,
szabad elmék roppant imádsága,
új hitet fest régi szivárványra.

Sötét érvek ellen tiszta igék szólnak,
mégis újra keresztet ácsolnak
mártíroknak, új golgotára...

Ma kiért harangoznak?!